

MAGYAR MUSA.

Költ *Bétsben* 13. Septemberben 1788.

T. Horváth Ad. a' Magyar Kurirhoz. B. Fűredről.
10-dik Auguszt. 1788.

 Yát! tsak-ugyan el-hagyott már a' Kurir? szegény

 Arva!

'S előttd az Ország szélek, *Músdm!* bé-vagnak
zárva. —

Béts-é tehát az az irigy? a' ki gyors repüléfed'

Ellenzi; vagy a' *Hazáddal* vagon ellenkezéfed?

Vagy a' Kurir olly hit-szegő, hogy valaki kértére

Rá unt ez jámbor úti-társ' ártatlan szerelmére. —

Ugyé? a' Téged' hordozó *Vas-deres* Paripával

Ugy jártál, mint *Bellerofon* maga szárnyas Lovával,

Mig küszködni kellett neki a' fené *Kir-~~n~~ívól,*

Addig élt maga hasznára a' Te Lantod' hangjával:

Most, mikor már nints szüksége Tárfa' segítségére

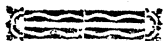
A' *Helikon*, az *Apolló*'s *Minerva* ellenére.

Csalfán biztató szerelme meg-restüle, meg-hüle.

Tégedet le-vete 's maga az égbe fel-répüle;

Szedi a' Téged illető borostyán koszorúkat,

Maga mellé tsábitotta töled a' jó Tanúkat. —

Bóldogtalan *Ariadne!* ki titkos fonaladdal (a)

Jól-tevél szivét ajánló álnok *Thezeusfoddal*

A' kit a' Budától Bétsig fel-nyúlt bolygó házából
 Ki-vezetél; — nézd-el mi lett Társod ajánlásából:
 El-vive a' nyugodalom' szigetjébe, *Diába*,
 Ott el-altata, — 's szerelmes Társát mély aludtába'
 El-hagyá — 's bár kiáltozz már, meg-vet bóldog
 forsába'.

És tsak fülel a' fiketek Tipografiájába'.

(Ő fülel, de sohajtáid' távolyabbról jól hallya

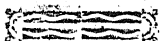
Ama' *Szabad Atya* 's annak Temploma a' Hegy-
 allya; (b.)

Ott készítik a' menyegzöt árva *Músám'* számára,
 'S mingyárt a' *Kurir*, 's az ötet unfzolók boszszújára
 Férjhez megy; — szüz kofzorúját Hitvefe fel-emeli
 Szint' oda, a' hol *Pegazus* magát szárnyal nyergeli;
 De fáj még-is, ugy-é? *Músa!* mikor így meg-vettetel,
 'S karonn fogva *Kurirodtól* tovább nem kísértetel)
 El-higyjem-é? hogy a' *Kurir* ugy meg-útált tégedet?
 Vagy, van-é miért meg-vetni ártatlan szerelmedet?
 Az, a' ki Téged' nem régen az égig magasztala,
 A' ki sasokkal héjjazó szárnyokon hordoz vala; —

Oh!

(a.) *Utque ope virgineá nullis iterata priorum
 Janua difficilis filiá est inventa relicto;
 Protinus Aegides raptá Minoide, Diam
 Vela dedit, Comitemque suam crudelis in illo
 Littore desituit. — Metam: VIII. II.*

(b.) — — *desertæ et multa querenti
 Amplexusque et opem Liber tulit, utque perenni
 Sidere clara foret; sumptam de fronte Coronam
 Inmisit cælo — tenues volat illa per Auras. &c.
 Metam: ibidem.*

Oh! de — színeskedésének nem méltán vólt-é jele?

Hogy a' kivel minden héten kétszer sétála vele,
Majd, lafsú tsalogatással tsak egy napra szoktatá,
Végre néma tömlöztébe egészzen bé-záratá. —

Van-é hát még-is mentsége színes tsalfaságának?

Van — avagy tsak ő találhat méltó okot magá-
nak. —

Ugy járt ő Te veled *Músám!* mint *Eneás Didóval*,
Szeretne birni, el-hiszem veled, és *Kártágoval*.

De, hogy ne mulafson tovább szerelmed' Udvarában,
Kedvetlen égi jelentés meg-tiltotta álmában. (c)

Ah *Junó'* Afzfzonyi mérge! (d.) kihez öfzve-kötetett
Két igaz szív' Hűségének illy korán véget vetett.

De miért tartod azokat jó *Kurir!* Istenidnek?

A' kik ellene mondanak hafznos fel-tételidnek.

Mit ártott ez az árva *Szüz*, hir-hordó Ujságodnak?

Hogy tsömört okozna gyenge gyomrú fok olva-
sódnak. —

A' kinek ez a' természet szépsége nem tetzhetett,

Hifzen, lám minden levelet késsel ketté metzhetett.

És talált az edgyik felén elég gyönyörűséget;

'S hát — más jobb Gazdáktól miért tiltja-el ez
Vendéget?

Szégyenli-é? vagy tartya tsak éretlen gyermekségnek

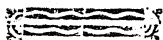
Ezt? a' mi *Meftere* vala hajdan a' Régiségnek;

I i 2

A'

(c.) *Ardet abire fuga dulcesque relinquere terras*
Attonitus tantó monitú Imperioque Deorum.
Aen. L. IV. v. 281.

(d.) *Nem kell a' hasonlatofságot egész erőben venni,*
valamint fellyebb-is a' Bellerophonét. lehet a'

' *Poëfist*, ezt az éfznek egy remek fzüleményét,
'Ezt a' fzelid mefsterségek' Dajkáját, 's Teftvér nén-
nyét.

Ez, minden erőszak nélkül a' jóra erőltetöt,
Ez reftelen gondolkodó elméket élelztgetöt;
A' kit imád a' régiség *Homerusban* 's máfokban,
Mikor Vitézt, törvény tudót, és bölts embert a-
zokban (e.)

Mint egy tükörben szemlélhet, 's szemlélhet olyan
elmét,

A' melly minden jámbor éfznek bámúlását 's fze-
relmét

Egy aránt meg-érdemlette; — a' természet fzenved, és
Bizony a' természet ellen van, e' nagy kevélykedés,
Hogy némelly émelygő gyomrúk' mámoros íz-érféle
Savanyúnn érzi, ha a' bölts *Fébus*' lantja' zengéfe
A' füleket, kedveskedő hangal tsiklandoztatja,

Melley egyfzersmind a' jó fzívet fok jóra tanithatja.
Nintsen abban érfékenység, a' ki *Máró* munkáját

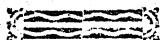
Tsak ugy nézi, mint értetlen egy muzika nótáját;
A' ki a' dolgok' velejét a' nyelv' fzipérgésétől

El-fzakasztja; 's az öfzve-font rendnek az elejétől
Való függésén nem bámúl; vagy nagyon irigy elme
'S finnyás, a' kinek nem tettzik ez a' *Múfa*' fze-
relme. —

fuztus-é újságon kapui? ha gufztus: — tsupa újság

A'

(e.) *Verum est Homérum, legum & Reipublicæ in-
terprétem Licurgo, Oratorem Aeschini & De-
mofttheni, Bellatorem Alexandro, Poëtam Vir-
gilio, Pindaro, & Mojcho probatum esse. Clo-*

A' *Poëfis*; — itt a' szépben telhetetlen fjomjúság
Talál egy olyan Tengerre; a' hol a' külömbségek,
Edgyezések, 's a' kezdettől tsatornán folyó végek,
Ha magokat a' Lélekkel jól meg-ismertethetik,
Azt száz 's ezer újságnál-is jobban gyönyörködtetik.
Ebben ábrázol valóban a' mese valóságot,
Tsak, hogy, ha árnyékos szinnel fested az igaz-
ságot

Músám! rajzoló tábládon a' tzipra festékeket
Ugy nézik lokan, mint holmi gyermekeskedéseket.
Ha *Júnó* meg-terhesedik egy virág' szaglásából,
'S fegyveres *Pallás* tigris-ki *Jupiter*' homlokából:
Azt mondják *Músám!* hogy hazudsz. — ha egy sze-
mü emberek

Bántják *Uliszszest*, 's szanaszét hirtzolják a' ten-
gerek;

Ha *Eneást* a' szép *Vénus* felhővel bé-keríti.

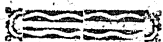
Vagy a' *Polidorus*' lelke vér tseppekkal rémiti.
Azt mondják: tsalfa költemény: — Oh tompa érzé-
kenység!

Oh, a' válogatott gusztust tapodó kegyetlenség! —
Egyszer esett, mint a' régi *Poéták* írva hagyták

Hogy ama dühös Afiszonyok *Orfeust* el-szaggatták.
De hát nem ezeknek Lelke lakik-é mind azokban?

A' kik emészto mérgeket forralgatnak magokban
Azok ellen, kik az elmét 's fület gyönyörködtetve
Erő nélkül várt építnek *Febus*' lantját pengetve. —
Magad vagy oh finnyás gusztus! az oka, hogy e-
zeknek

A' valóban égi magból származott embereknek

A' valóságot árnyékban, az igazat mesékben
 Kell bé-verní a' nagyon el-gyermekesült elmékben.
 Van törvény, a' jót 's igazat parantsolva tanító,
 Van tudomány, az értelmet 's akaratot javító.
 De mind ezek izetlenek, ugy-é? — mert nem en-
 gednek

Eröltetéstől irtózó természetű Lelkednek.

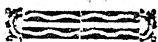
Kéntelen hát a' *Poéta* fényes enyvét találni,
 Kéntelen a' mord *Liháon* dühös farkasá válni.
 Ki kell hullani a' tollnak az *Ikárus'* szárnyából;
 Fene bikának kell válni *Pazifáe'* borjából;
Tantalusnak nyakig vízben éhen szomjan kell ülni,
 Hogy tudhasd a' rajzolatban ismerni és kerülni,
 A' *kevélység'*, a' *bujaság'*, 's *fösvénység'* undokságát:
 Igy festik a' rajzolatok a' dolgok' valóságát.
 Mellyik hát az aggott Lélek? a' ki nem szenved
 hette

A' *Poëfist*, 's a' *Parnassust* a' *Músáktól* el-vette.
 Dörög-é már ott-is az eg? mellynek pedig teteje (f)
 Haladja a' fellegeket. — Kinek van olly vas feje?
 Hogy ezen arany tseppekkal kieskedő magason
 Menydörögjön, 's *Jupiterként* menyköveket hul-
 lalson. —
 agy talán tsak *Szalmoneus* réz hidakon nyargal-
 ván (g.)

Zörög

f.) *Nomine Parnassus superatque cacumine nubes*
 — — — *et rauca tonitrua calcat.*

g.) *Demens qui nubes & non imitabile fulmen*
Aere & cornipedum pulsu simularat equorum.
Aen. VI, v. 590.

Zörög, 's azt a' fiketek-közt bé-dugúlt füllel halván
A' *Kurir*: valami nagynak véli: — ha ezt tudná-
tok (h.)

Músák Ammontól igazi menyköveket kapnátok,
Kik mind a' zörgéft, mind a' kik a' menydörgéft
majmolják

Le-verik, 's nagyobb erőnek engedni parantsolják.
Vagy talám a' *Fébus*' kertje' Rósáji éretlenek
Még nálunk, 's azok a' kiknek Verseink nem tet-
tzenek,

Azt mondják (de igazán-is mondják) hogy nem il-
lyenek

Vóltak, mellyek a' Parnassus tetején termettenek.

Jól van — no, de, hát a' *Músák* valyon ugy születtek-é?

Hogy már akkor szivre hason mindeniknek éneke.

A' *Músa*-is tsak ugy tanul, ha *Apolló* tanit, és

A' tökéletesnek-is kell több tökéletesítés.

Nem mindég terem *Minerva Jupiter* homlokába'

Nem *Herkules* minden gyermek, hogy tsats-szopó
korába'

El-szaggalsa a' kigyókat; maga a' Világ erre

A' szép formára, nem mingyárt tehetett szert egy-
szerre.

Egy öszve zürt-zavart *Holmi* vólt első kezdetében,

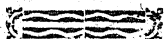
A' minek most illy gyönyörű rend van minden
részében.

Chaos vólt a' *Magyar Músa*, mellyet a' *Kurir* szüle

És hogy egyszerre *Minerva* nem születhetett tüle.

Hogy

(h.) *At Pater omnipotens densa inter nubila telum
Contorfit, (non illé faces, non fumea tædis
Lumina) præcipitemque inmani turbine adegit.*

Hogy gyengék voltak szárnyai — ki vethette szemére.

Hogy egyszerre nem repülhet a' *Helikon*' hegyére.
De ki az a' maga-meg-unt vagy mindent meg-unt
Lélek?

Kik azok, az éretlentől már tsömört kapott bélek
Vagy kik azok, a' *Magyarról* ugy kétségbe esettek?
Hogy szárnyaink még anyányi tollakra sem te-
hettek

Szert, mikor szárnya-szegettnek vagy *Poszáta* ma-
dárnak

Vélnek lenni, 's fent repülést tőlünk soha sem várnak.
Vagy mi más erő? a' mellynek irtózáván hatalmát

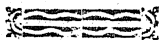
El-idegenült a' *Kurir Músánk*' társaságától. —
Menykö érte *Prometheust*, 's még el-sem készithet
Remekjét, hogy önnön maga már *dugába* dön-
tötte. (i.)

De mit siránkozol *Múszám!* ha idétlen születted,
Ha hamvadba belé hóltál mig *Féniks* sem lehettél;
Próbáld-meg; van é olyan hang, még jól ki sem
nyílt szádba?

Mentél-é annyira elő félbe' szakadt munkádba?
Hogy magad' forsát keserves énekkel meg-sírasd
Olzopot építs 's koporsó kövedre fel-irásd:

Mi

(i.) Dugába dönteni. *Helyesen vélekedett ezen ki-
mondás-felől a' minap egy Búfa, hogy ez bala-
ton mellyéki dialektus lehet: az igen-is, de szo-
kás így szólani más bar termő helyeken-is, a'
hol a' hordók és azoknak dugái nagyon közönsé-
gesek lévén, mivel a' hordo ha öszve-dül, azt
mondják: dugába dült, fokszor, és helyesen él-
nek ezen hasonlatossággal, az olyan dolgokra,
mellyek roszszúl sülnék-el.*

Mi lett? mint lett születésed? 's melly hirtelen halálod? —

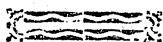
Ird-meg: — mert boszszú-állásod' valaha megtalálod.

(*Fillis nyugszik mély dlomban*) — erre a' Notára énekli-el a' Músa magát.

Egy árva egy bóldogtalan
Ide temettettetett,
Ki idéetlen haszontalan
'S tsak meg-halni született,
Hazája édes Anyámnak
Nyugvó helyt nem engedett.
Kettős terhe *Látonámnak*
Számkivetéft szenvedett.
Meg-vonta *Delusban* magát
A' *Némák* hajlékában,
Hogy *Fébét* 's *Fébus'* tsillagát
Szülné, és a' hazában (k.)
A' szám-ki-vetés helyéről
Ragyogtassa világát;
Vagy, hogy a' Haza meszszéről
Éreztelése mordságát.
El-is nyomta *Fébus* fényjét,
Mind addig mesterkedett,
Kinek nem találván kényjét
Ez neki keferedett
Músa; mintegy meg-folytatott,

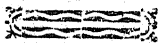
Örökre

(k.) 'Απωλλωσα τ' Ἀνακτα ἢ Ἀρτεμιν ἰοχαιρεαυ. *Homu*
Hym. Apoll.

Örökre el-halगतott
 Magának kö-bóltozatot
 Tsinált és Sirt áfatott. —
 De im fel-irja Hazája
 Örökös ízégyenére,
 Az irigyek éles szája
 És tolla ellenére.
 Hogy nem múlt a' jó szándékon
 Meg-készülni remeke,
 Hanem durva akadékon
 Akadott-fel kereke.
 Ha utóbb több akadékok
 Elötökbe akadnak,
 Kiáltsatok maradékok!
 Ellene e' századnak;
 Melly a' törni kezdett útat
 Tövíssel bé-növette,
 A' ki tisztított Ó-kútat
 Ujonnán bé-temette.
 Irigylí a' *Pindus* halma
 Felé igyekezteknek,
 Ne hogy munkájok jutalma
Laurus légyen ezeknek.
 Restelli azt a' szépséget
 Melly ezer szépet szülhet,
 Utállya a' gyengeséget,
 Hogy fellyebb nem repülhet,
 Szégyenlvén, hogy tudományja
 Ezzel-is neveltetik,
 El-áfsa, mint a' roszsz anya,
 Mikor fattya születik.

El-búj

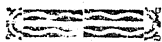

El-búj hát és el-temeti
Magát ez a' kelletlen,
Noha még most sem hiheti,
Hogy éppen lehetetlen,
Hogy a' *Féniks* a' hamvából
Még valaha ki-keljen,
Hogy ez termékeny hazából
'S ezen a' bóldog helyen,
Még valaha származhasson
Egy olly bóldog maradék,
Melly ezért boszszút álhasson,
El-múlván az akadék. (1.)

(1.) *Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor. Virg.*

*Tölle el-mardott szerelmes Uti-társának kefergésére
igy felel a' Kurir:*

Kedves *Kliom!* Uti-tárfam! fele része szivemnek!
El-halगतott Kefergésed könyvet áraszt szememnek
Artatlan tett vádoláfid hiv szivem sértegetik,
Érted éltem' az Halálnak áfői fefzegetik,
Hogy mint hajdon most-is téged szerelmem' kebelében
Nem vihetlek, 's ölelhetlek két Hazám küszöbében.
De mit tégyek mond-meg szivem? — most ott a' hol
én járok
Ellenség van — vért szomjuznak a' Törökök 's Ta-
tárok.
Hogy vigyelek? — Uti-társúl most itt fegyvert hor-
doznak
Máfok-is, és feleségek töllek távúl nyujtoznak.
Ne vádoly hát hiv szerelmem; hiddel szivből szeretlek,
'S mihelyt a' békefség meg-lezfsz a' Deresre ültetlek.

EMLÉKEZETNEK OSZLOPA

melly

a' Tudományoknak meg-fszerzésekért sok Országokat
 hazonnal fel-járt, 's mingyárt Haza jövetelekor
 Hazája óltalmára fegyvert fogott, de a' nyá-
 ri Táborozásba vett betegségéből meg-
 halálozott

H a d n a g y n a k

R. Sz. B. Gróf Néhai Mélt.

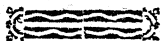
S Z É K I T E L E K I I S T V A N

Úr ö Nagyságának

eddig a' két Haza nagy Reménységének, most
 szomorúsága Czéljának ugyan a' Haza
 képében emeltetett.

1788-dik *esztendőben Kis - Aszszony Havában.*

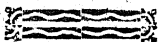
G. G. K. P. által.

Gróf TELEKI ISTVAN hát nem tsak beteg már
Hanem a' mint róla a' köz hir szárnyon jár.
Pirofodni tsak most kezdett szép Hajnala
Éjtszakát, rend ellen, vezető fény vala.
'S a' mint vetett nagyobb nagyobb fényeséget,
El-tünt: ketté vágott minden Reménységet.
EGEK! készittsetek irt ROTH JOHANNÁ-nak,
E' meg-sebefedett szerelmes Anyának.
Köfsetek szivére mennyei flastromot,
Sebére öntsetek ott készült balsamot.
Nints gyógyítás az itt termett orvofságba,
ISTVANNyáért adná a' földet váltságba.
Gróf TELEKI JÓSEF ugyan azt sirattya;
A' bánat Atyai szivét szorongattya.
Sok terhet emelő, ámbár nagy, Lelkének
Tanáts kell, hogy birja bánattyát szivének.
Ez-is Ti-töletek telik-ki oh! EGEK!
Allyatok hát mellé Mennyei Seregek.
Ti! pedig a' Rósát fél ki-nyílásába
'S véletlenül esett el-száradásába,
Érzékeny szivekkel valakik szánnyátok,
Gróf TELEKI ISTVANT velem sirafsátok.
Két Haza! úgy nézted ki Ifjú Grófodat,
Mint edgyik öriző Palladiumodat.
'S már az ő gyermeki 's iffjúi éltébe,
Ki láttad mit várhattz Töle vénségébe.
Érted sebes lángtól emészített szivére
'S oltalmadra fegyvert fogott két kezére
Tégyed öszve kapsolt Anyai karodat,
'S öntsd-ki velem önként folyó záporodat.

De mi ez! — mit érzek! — nyögök — nem írhatok;
 Tágulnak szivemben a' bús indulatok,
 Miért van ez? — Talám hogy lehetetlenek,
 Képzem az illy Ifjak hogy a' Sirba mennek.
 Kikben a' fok élő Virtusnak mozgása,
 Inkább, mint a' vér 's viz az élet forrása.
 Vagy talám, — hogy a' kit mondanak meg-hólnak,
 'S foglyának gondollyák e' gyászos Sir-bólnak.
 Nem hólt-meg; hanem tsak el-tűnt szemem elöl;
 Én kívül, ő vagon a' Kárpiton belől.
 A' kegyefség 's Virtus magát fel-emelte,
 Itt azt hagyta a' mi ötét tsak terhelte.
 Ezzel edgyütt földet 's vizet fel-járhatott,
 Mert e' Sár-Ház öszve ezekből rakatott.
 De most ezt el-hagyta, hogy az Eget járja,
 'S első Anyja tsendes méhébe le-zárja.
 Majd vízfza jön, ha e' romladozó Vára,
 Lelki Természetet öltözik magára,
 Ugy van! — Mind ezeknek bizonyos tudása,
 Fojtódott szivemnek lehet tágulása.
 De tsak ugyan el-ment, 's itt hagyta Hazáját,
 Hogy foldja-bé Hazám' esett nagy tsorbáját? —
 El-ment — Mert az az Ur parantsolt ő néki
 Kinek a' föld 'Sámoly, a' Meny ülő-széki,
 Meg-tanult ez Urnak mindenben engedni,
 Még akkor-is mikor halált kell szenedni.
 De ha ő a' hazát annyira szerette,
 Hogy ki-tette dráága éltét-is mellette.
 Mi panafza lehet ez édes Anyának,
 Ha jó Fia engendt bölts Attya szavának.

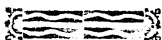

Hiszem ennek gondos szemei vigyáznak,
Minden lakófsára 's dolgára a' Háznak.
Ha sokszor úgy tettik hogy itt hiba esett,
Majd meg-ládd, békével várj tsak egy keveset
Hogy azt e' bölts Atya a' Háznak javára
Gondolta, a' mit te képzeltél kárára.
El-veti a' már kéz 's örölhető magot,
De azért hogy abból rakhason afztagot.
Bölts Atyánk erejét a' meg-nem haladja,
Hogy *Teleki Istvánt* nekünk vissza-adja.
Hát ha még a' gyászos Méltóságos Háznak
Melly felett most meg-gyult fellegek szikráznak.
A' könyv özönével elegyült tüzei
Lesznek ez Atyának munkás eszközei?
(*). Miltonnak. *El-vesztett Paraditsom* kellett.
Young tüzel *Filánder* koporsója mellett.
(**) Az a' ki *Eszterat* úgy tudta fíratni,
Hogy azt élve ennek betűjén láthatni.
Oh! ha fel-melegszik ismét e' Szent tüzellel;
A' mellyel Apolló bánatokat üz-el:

Mit

(*). *A' szomorú dolgok sokkal elevenebb 's tüzeesebb gondolatokat adnak akár-kinek-is, mint az örvendetesebbek. Miltonnak, az el-vesztett Paraditsomról irt Remekjét egyben vetvén egy valaki, a' vissza-nyert Paraditsomról irt Poémájával azt mondotta: hogy Mitont (az az, Anglia Homerusát) fel-lehet találni az el-vesztett Paraditsomban, de nem a' vissza-nyertbe.*

(**) *Lásd az Atyafiúi Barátságának Oszlopát, mellyet néhai R. Sz. B. Gróf Méltóságos SZÉKI TELEKI ESZTER Afzszónynak ő Nagyságának emelt. R. Sz. B. Gróf Mélt. SZÉKI TELEKI JOSEF Ur ő Nagysága.*

Mit nem vífzen véghez a' Haza hasznára,
 Nézvén már tsendefen meg-hólt Gróf Fiára.
 Ha a' néki hevült Atyafiui vér,
 Szomorú szívébe olly dobogáfsal vér,
 Hogy szól ö általa *Esztera* hólt-képe,
 'S ugy néki mint élöt Hazám Fejér-Népe.
 Oh! mi lesz? majd mikor ez édes Atyának,
 Könyvei éleztik porát *Istvánnának*.
 Bizony ha azt hiszem semmit nem hibázok,
 Hogy annak hamvából támodnak sok százok.
 Kiknek e' Mester-kéz sziveket meg-hattya,
 'S TELEKI JOSEF lesz sok ISTVÁNok Attya.
 Kikben az ISTENI esméret 's félelem,
 'S a' minden emberhez vonzó nagy szerelem.
 A' Tudomány, 's Haza' java dolgozása,
 Minden Vírúfoknak lelsz élő forrása.
Hazám! Apollódtól mig ezt meg-nyerheted,
 'S Gróf TELEKI ISTVÁNT vízfza szerezheted,
 Parantsold, hogy mensem azt koporfójára,
 A' mit irva látok szived táblájára.
 E' húsz esztendő's Gróf századját bé-tölté,
 Mert a' jelen-valót jövendőre költé,
 Hogy nyerhesse-meg a' *Szentelek* örökségét?
 Hogy nevellye Grófi Háza ditsőségét?
 Hogy lehelsen jobban Hazája' hasznára?
 Hogy vonnyan mindentől áldáft ö magára?
 E' nagy négy kérdésre adott Felelete
 Nem üres hang, hanem vólt munkás élete.
 Elég kedves Grófom! a' mit tselekedtél,
 Fájjalom, jutalmat hogy tölem nem vettél,
 De hiszem hogy az Ég értem 's ö magáért
 Eleget tesz. — Mennyel a' nyert Koronáért.